

# РЕШЕНИЕ

№ 38825

гр. София, 21.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в**  
публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Галин Несторов**

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разглежда дело номер **5085** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на "Ц.Б.С. - 2009" ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП да се произнесе по Искане с вх. № 26-Ц-134/07.03.2024 г. за възстановяване на недължимо платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ), изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на Р. България за 2024 г. (ПЗР, ЗДБ-2024 г.), в размер на 82500 (осемдесет и две хиляди и петстотин) лева, за игрална зала с адрес: [населено място],[жк], [улица], подадено от дружеството - жалбоподател.

Жалбоподателят претендира незаконосъобразност на постановения мълчалив отказ като постановен в противоречие с материалния закон и адм. – производствените правила. Твърди, че разпоредбата на § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБ-2024 г. – предпоставка за дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, при наличието на валиден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, като е предвидено таксата да се преизчислява пропорционално за времето през което търговецът ще извършва лицензионната дейност след 01.01.2024 г. е в противоречие с правото на ЕС, по-конкретно – разпоредбата на чл. 56 от ДФЕС, гарантираща свободата на предоставяне на услуги и се развиват подробни аргументи в тази посока. Твърди се също така противоречие с вътрешното законодателство, а именно – чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Р. България като отново се развиват подробни аргументи и се посочва съответна практика на К.С. на Р.Б. и на ВАС. Иска се от съда да отмени мълчаливия отказ и да върне преписката на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне по заявлението на дружеството от 07.03.2024 г. със задължителни указания по

тълкуването и прилагането на закона. Претендира да му бъдат възстановени сторените разноси по водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите (НАП), оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. В писмени бележки и чрез процесуалния си представител юриск. М. В. поддържа, че мълчаливият отказ е постановен като законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. По същество претендира, че предсрочното прекратяване на лиценз за организиране на хазартни игри, не е основание за отпадане на задължението по чл. 30, ал. 6 ЗХ. Претендира разноси за юриск. възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не са спорни между страните изложените факти по спора, които са следните:

С Решение № 000030-1663/15.02.2023 г. изпълнителният директор на НАП издава на "Ц.Б.С. - 2009" ООД лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 10 години за игрална зала с адрес: [населено място],[жк], [улица], на основание чл. 34, ал. 1 от ЗХ /л. 34/.

На 21.02.2024 г. дружеството подава пред НАП декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл. 30 ЗХ /л. 31 и сл./ и на основание § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБ-2024 г. внася еднократна държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 82 500 (осемдесет и две хиляди и петстотин лева) за оставащия брой месеци от срока на лиценза след 01.01.2024 г. Плащането на дължимата такса се установява с приетото по делото Платежно нареждане /л. 29/.

На 07.03.2024 г. дружеството подава до изпълнителния директор на НАП с искане, на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК да му бъде възстановена сума в размер на 82 500 (осемдесет и две хиляди и петстотин) лева - недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри.

В адм. производство, в законоустановеният 30 –дневен срок по чл. 129, ал. 3 от ДОПК /при липса на образувано производство по ревизия или проверка/ изп. директор на НАП не се произнася със съответно решение.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 28 от ЗХ. Подадена е в преклузивният 14-дневен срок за оспорване по чл. 131 от ДОПК, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Съдът намира, че безспорно изпълнителният директор на НАП е компетентен орган, в кръга на правомощията си, да се произнесе по подаденото до него искане по чл. 129, ал. 1 от ДОПК. В чл. 16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл. 17, ал. 1 от ЗХ. Съгласно т. 16 на цитираната норма изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности (освен установените в т. 1 – т. 15), предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от Закона за държавните такси (ЗДТ) контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на

съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно именно изпълнителният директор на НАП е материално компетентния орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси. Предвид на това съдът намира, че същият действително е постановил мълчалив отказ по подаденото искане, в противоречие с възложеното му по закон задължение за произнасяне в изискуемия 30-дневен срок по чл. 129, ал. 1 от ДОПК.

Постановеният мълчалив отказ не е издаден в предписаната от закона форма и е в нарушение на процесуалните правила, което следва да бъде определено като съществено, което обуславя неговата отмяна. Непроизнасянето в срок, при липса на изложени съответни фактически и правни изводи представлява съществено нарушение на адм. – производствените правила.

Съдът намира, че процесният мълчалив отказ следва да бъде отменен с указания за излагане на фактически установявания и излагане на подробни правни съображения, относно дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, чието възстановяване се претендира от жалбоподателя. Следва да се изложат подробни мотиви за съответствието ѝ с правото на ЕС и по-конкретно с чл. 56 от ДФЕС, гарантиращ свободата на предоставяне на услуги и евентуалното противоречие с вътрешното законодателство, а именно – чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Р. България, предвиждащ законоустановеност на дължимите данъци, респ. такси за предоставяни от държавата услуги.

Съдът намира за необходимо да изложи мотиви по изложените от жалбоподателя аргументи в жалбата във връзка с посочените противоречия на таксата с нормативни актове на международното право и вътрешното законодателство.

Съгласно чл. 30, ал. 1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет (МС) по предложение на министъра на финансите. В ал. 6 на чл. 30 ЗХ (приложимата редакция ДВ, бр. 108/2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) изрично е предвидено, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години, какъвто е процесния случай се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. С нормата на § 22 ПЗР ЗДБ-2024 г. е установено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024 г. (какъвто е настоящият случай) също дължат таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, но в размер, определен по посочената формула:  $A = B \times D$ , където:

С

А е дължимата такса;

В е таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ;

С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз;

Д е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г. Указано е в ал. 2 на § 22, че когато срокът на действие на лиценза в месеци след 01.01.2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1

се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28.02.2024 г. при условията и по реда на чл. 92 ЗХ (§ 22, ал. 3).

В съответствие с регламента на § 22 ПЗР ЗДБ-2024 г. " Ц.Б.С. - 2009" ООД е декларирал и внесъл на 21.02.2024 г. дължимата еднократна такса за поддържане на лиценз, изчислена в размер на 82 500 лева, пропорционално на оставащия срок от лиценза след 01.01.2024 г. – 33 месеца.

Съдът приема, че адм. орган следва да се произнесе по възражението, че платената еднократна такса за поддържането му за оставащия период от 33 месеца е недължима по смисъла на чл. 4б ЗДТ и подлежи на възстановяване в размер на 82500 (осемдесет и две хиляди и петстотин) лева. Съдът намира, че факта, че на дружеството е издаден действащ лиценз към момента на определяне с последващи правни норми – правната регламентация по § 18-22 към Закона за държавния бюджет на Р.Б. за 2024 г., на допълнителна пропорционална такса за поддържане на същия, действително, както твърди жалбоподателя, следва да се приеме, че противоречи на първо място, с разпоредбата на чл. 56 от ДФЕС и на второ място – с разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Р.Б., гарантиращ недопускане въвеждането на такси с обратно действие, когато със същите се утежняват вече установени със задължения за плащане на адресатите. В случая, на практика е утежнено прекомерно финансовото състояние на жалбоподателя с въвеждането с обратно действие на задължение за заплащане на допълнителна такса за вече предоставена му услуга – издаване и поддържане на лиценз за упражняване на хазартна дейност по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Нещо повече, в случая се касае за драстично увеличение на таксата – с 200 % което води до нарушение на правната сигурност и свободното предоставяне на услуги и дори до тяхното прекратяване в нарушение на чл. 56 от ДФЕС. За адм. орган е налице задължение за мотивирано произнасяне по така наведените възражения и уважаване на искането за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

Съгласно разпоредбата на чл. 15 от Закона за нормативните актове:

/1/ Нормативният акт трябва да съответствува на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен.

/2/ (Нова - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) Ако нормативен акт противоречи на регламент на Европейския съюз, прилага се регламентът.

/3/ (Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) Ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт.

В съответствие с изложената норма, за адм. орган съществува задължение да приложи регламента на ЕС, ако нормата на вътрешното законодателство ѝ противоречи, при т.н. примат на Европейското право. Съдът намира, че такова противоречие действително е налице между разпоредбите на § 18-22 от към Закона за държавния бюджет на Р.Б. за 2024 г. и тази на чл. 56 от ДФЕС.

По изложените доводи настоящият състав на съда приема, че процесният мълчалив отказ е незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева – за юриск. възнаграждение, което се претендира своевременно от проц. представител.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК Административен съд – София - град, Второ отделение, 33-ти състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ Мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП да се произнесе по Искане с вх. № 26-Ц-134/07.03.2024 г. за възстановяване на недължимо платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ).

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по същото искане, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 30 - дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: [населено място], да заплати на "Ц.Б.С. - 2009" ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: